

A nagyágyú

A rádió szinte életre kelt, és aznap bosszúból sugározta a zenét. Olyan hangok voltak ezek, amelyekben egy elmebeteg könnyen otthonra talál. A dobok ízetlen dübögése a szobanövények széles, húsos levelein szitálta a port. Kikapcsolhattam volna a rádiót azzal a hosszú, fekete karral, amit a letört, fehér csavarógomb helyébe ragasztottam, hogy a vaksüket szobazugból kiindulva bejárjam a várost, minden utcáját külön, beleértve a zsákokat és a forgalom elől elzárt helyeket is, hogy végre rendesen meglevegőzzek, olyan tisztasági sétára gondoltam, amivel kiforgathatom azokat az érzékeny kis tokocskákat, amik, mintha bennük féltékeny nőket rejtegetnék, a maguk módján meggyötörtek. Pusztán sivár nagylelkűségből ajánlottam fel a sétát, mert volt már anyai tapasztalatom, hogy azt a maszlagot, amibe belefeküdtem, a szokásos rend felforgatása semmivel sem teszi majd vonzóbbá.

Tűrhetetlen vérmérsékletem egy álló csigát idézett elém, bár meg voltam győződve arról, hogy ha véletlenül vagy akár akarattal újraszületek, akkor is ez marad az egyetlen jellemhibám: kiváltságos tompaelműjséggel felruházva. Gyalázatos gondolkodás, gondoltam olykor, sötétebb szándék nélkül. A félsz, hogy egyszer megváltozok és majd görcsös alkalmazkodásban töltöm napjaimat, már akkor elakad, ha egy kis változást felnagyítok a szemléletesség kedvéért, nyakamba veszem az utcákat, és hébe-hóba ismerősbe botladozva rögtön azt felelem, *mint mindig*. Azért élvezet nélkül én sem tudok meglenni. Szerelmi szálak fűznek ide-oda, amíg el nem unom a szerelmi szálakkal való bajlódást, és a bajlódással

együtt járó hosszas vesződést. Tompa puffanás és kész: újult erővel szorít magára az ágy, én pedig kétágú harsonaként fújom a hamu-ízű levegőt. Csak nem gondolok, hovatovább: nem számítok arra, hogy káprázatos lény vagyok? Lángész legyen a talpán, aki egy ilyen állítással megalapozza a származását. Mert szétmetszetik a szívnek csomója, eloszlattnak minden kétségek és művei elmúlnak.

Okos, esős idő volt, a távolsági buszok már az első néhány lépés után elakadtak.

— Csak lépésben jöhettünk — magyarázta a nő vetkőzés közben. Kabátját kigombolta, az elefántmintás selyemsálat kihúzta a gallér mögül, részeges fáradtsággal túrt hajába, a csizmaszárak belső falán szétpattantak a gombok, térdig előjöttek a harisnyás lábak, a flanellszoknya egyből zuhant — közben az a belső, elgondolkodós mosoly. Hadd legyen a blúz az én feladatomban, gondoltam, mikor mint egy megfáradt, félkész csirke odaállt elém, és egyből futásnak is eredt:

— Jézusom, pisilni kell! — kiáltotta, és odakint hatalmas csöpekben ismét eleredt az eső.

Egyszer én, kétszer te: mondtam, hogy nem lesz ennek jó vége.

A férfi majdnem palacsintává lapította a nőt, aki az utolsó pillanatban ugrott le a zebra végéről. Hosszú, mélabús fékezés, ahogy a kamion megáll. A férfi kiugrik a kormány mögül és kergetni kezdi a nőt, aki lekapja a cipőjét és *elspriccel*. A férfi nem adja meg magát:

— Jolanda, wait, wait a minute, Jolanda, I love you!

A nő csak spriccel. A férfi megbotlik egy csatornafedőben, elhasal, akkorát esik, mint egy ólajtó. Mire felemeli a fejét, a nő már sehol. A férfi feláll, odafordul egy kalapos kövérhez, aki mosolytól dagadó arccal átnyújt egy köteg pénzt:

— Köszönöm, Frank, hiteles, szép munka volt, szegény apádra emlékeztetted, ahogy elesél.

Nincs mese. Nekem is ki kell várni a végét.

Hiába keresi az ember a gyökereit, az ember nem fa.

Egy sokkal későbbi délután volt, a házak faláról omlott a vakolat, a város kőművesei ugyanazzal a nővel ijesztgették feleségeiket, a mozik pénztárait nem adtak jegyet 160 fölött, kisfilm, mondták az üveg mögött a fűtőtest pörzsölte széken, a kabinos a madarak röptét figyelte, a madarak őt, ahogy szemét behívva párnás hónaljához nyúl, apa, szólt egy kislány üres dobozzal kezében, apa, folytatta, rohamozzuk meg a lángosos bódét, roham, gondolta az apa, a nap egyre magasabbra szállt, sorban ütötte el a helyére pályázó fényes lufikat, a felhők kiszorultak a képből, vigasztalta egy festő tanítványát, akár a fia is lehetett volna, de csak süített szemébe a nap, a modellnek meg leégett a háta, a tanonc a mennybéli fasort még csak le bírta festeni, de az akt helye üresen maradt, kapott is egy pofont a tűző napon, így festették le a rossznyelvek, a lufikat a gömbárus engedte útnak, a lufik őt, elhagyva mindenki, Boros a tűzhelyen hagyta a szifont, még két perc, gyalog semmiségnek tűnik, a fák ide-oda dőltek, ide-oda nőttek, mind tüzi, a lombok sátrát kerestek a levegőben, megint egy nap, gondoltam a páros tenisztől fáradtan.

Borossal loptuk a napot a tenispályán, akkor még jobban mozogtam, és a testedzés szó is szerepelt a szótáramban, most is szerepel, csak így: ~~testedzés~~. Amikor egyik reggel arra ébredtem, hogy nincs meg a szótáram, akkor egy kicsit betojtam, és meg se tudtam szólalni napokig, de később kiderült, hogy a Boros úgy-mond kölcsönvette, azzal akart fölívni a *pipik* előtt, hogy ő micsoda egy tudós. Persze Boros csak azért járt teniszezni, hogy *pipiket* csípjén föl, mert alapjában véve Borosnak kötött izmai voltak, ezért magasról leszarhatta a testedzést. Az volt a módszere, hogy a női öltöző előtt *véletlenül* kiszórta a sportszatyrát, és amíg a nő ártatlanul segített visszapakolni, addigra szépen beszédbe elegyedtek, és a Borosnak olyan lehengerlő dumája volt, hogy a *pipik* egyből bekapták a horgot. Csak egyszer szívta meg szegény

Boros, de akkor mint a kompresszor. A csaj a harmadik randi után sem állt kötélnek, nem fűlött az ágyhoz a foga, és addig erősködött a Boros, amíg szerelmes lett, de addigra a nő már másik kandúrral hetyegett. Boros arcángást kapott a szerelemtől, egyadta idegkandúr lett: akkor hagyta a szifont a forró tűzhelyen, én meg mehettem a kórházba látogatni; tizenhét darabban operálták ki belőle a szifont. A harmadik nap a csaj is felment hozzá, vitt neki édességet, bonbont, amit persze a Boros bombának értett, így, hogy: *Szia, hoztam neked bombát*, először csak nyöszörgött a Boros, aztán ott fektében megkérte a *pipi* kezét, aki egyből *nemet* mondott. A Boros aztán két hét alatt leadott 10 kilót: azt hitték, hogy rákos. Én mondtam a főorvosnak, hogy nem rákos, csak szerelmes, higgyen nekem, kérem, mondtam, és egy borítékot csúsztottam a zsebébe. De nem pénzt raktam bele, hanem a Borosnak egy gyermekkori képét, amin verset szaval a kórház aulájában. A kép hátuljára ezt írtam: A szerelem még a rákot is legyőzi. Aláírás: Teller Ede.

A Boros nélkül unalmasan teltek a napok, bár néha a Borossal is, mindig a tyúkokat hajkurászta. Akkor egy pár napra beköltöztem a szobájába, arra a hatalmas ágyra, amiért a legtöbb csaj csak így hívta: a nagyágyú. Amikor a felrobbant szifon híre bejárta a várost, a Boros nem kapott új nevet, csak másképpen ejtették: a nagyágyú.

A szobáját uralva eszembe jutott, hogy a gyengeelméjűségem ellenére azért a megfigyelőképességem csodákra képes, ezért hát kiadtam magam Borosnak. Az első három kudarc után mégiscsak összejött: szemüveges, sovány csaj volt, állandóan köhögött, és úgy járt a vécére, mint más templomba. Ráadásul kiderült, hogy vidéki, és az első pohár bor után feloldódtak a gátlásai, olyankor tájszó-lással beszélt. Először nehezen értettem, mert nem akármilyen tájszó-lás volt ez: az á-k helyén ű-t, az ű-k helyén é-t, az é-k helyén ó-t, az ó-k helyén í-t, az i-k helyett á-t mondott; a többi stimmelt. Aznap, mikor a Borost kiengedték, szobára hívtam a csajt, én persze nem mentem el, és megkértem, hogy szemüveg nélkül várjon az ágyban. A betoppanó Boros ott találta az ágyában, a csaj persze nem ismerte fel, csak másnap reggel. A csaj rémületében

meghúzta a borosüveget és rettenetes patáliát csapott: Az anyútok keservót, önvelem ne szírazozzatok, szemót strácák, könnyé egy vádóká lúnyt rüszedná, a rohadt óletbe, szílok ás mánd az öt bűtűmnak, hogy verjók szót azt az állat fejeteket, hogy rómülom gyötörjön beneteket mánden őjjel, ós szívjútok meg tá ás a brúnert, bunkí seggfejek, stb. A Boros tüdeje majdnem légstopot kapott. Két hétre átköltözött hozzám, az öt báty pedig bottal üthette a nyomát, ami hozzám vezetett.

Ebben a súlyos helyzetben át kellett gondolni az életünk legfontosabb kérdéseit: Valójában ki kit szívatott meg?, kinek kéne szétverni a fejét?, hogyan álljuk a sarat, ha az öt vidéki fickó ránk talál? Azt már az első napon megtettük, hogy a szekrény lábára fékkel ellátott görgőket szereltünk, a szárítóköteleket kifeszítettük az ajtórésekben, az asztallábakból és a széttört borotválkozótükörből lándzsákat eszkábáltunk, az alsónadrágom gumijaiból és az elsősegély csomagomból újra szerelhető csúzli lett, abból a kevés puskaporból, amit otthon tartottam, csak egy szerény taposóaknára tellett, a vízcsapokat leszereltük és hornyos kampókat, csáklyákat kalapáltunk belőlük. Felváltva aludtunk egy-egy órát, az őrség idejére gázmaszkot öltöttünk, nehogy a szoba állott, fülledt levegője miatt elbóbiskoljon az őrszem. Kétnaponta jártam boltba: hogy elkerüljem a feltűnést, egy farsangról maradt ördögmaszkot öltöttem magamra. Az első alkalommal a boltban majdnem a nyakamba szakadt a rendőrség, amikor egy fitymálva pakolászó eladólánytól megkérdeztem, hogy hol talállok étkezési kekszet, mert a Borosnak az idegességtől beindult a gyomorsava; az eladólány ijedtében elájult és magával rántott egy egész polc citromszörpöt. A csörömpölésre nagy tömeg csődült össze, menekülésre már nem maradt időm, ezért beugrottam a mélyhűtőbe, legalább 100 darab csirke farhát közé. Egy fél óra alatt teljesen összefagyott az én farhátam is, ezért kénytelen voltam túszt szedni. Egy fiatal srácre esett a választásom. Elmondtam neki, hogy mit akarok, ő meg rakja teli a zsebeit mindenféle hasznos étellel, itallal, háztartási cikkekkel, és ha sikerül kiszabadulnunk, akkor mind az övé lehet. Fogtam egy eldobható borotvát, a srác nyakához szorítottam, és az ördögmaszk alól dübörögve üvöltöztem: Maradjon mindenki a helyén, egy mozdulatot se, különben elvágom a torkát, repülőgépet nem

kérek, de ha utánam mernek jönni, biz' isten, megteszem. A sráccal már kint voltunk az utcán, jól játszott a szerepét, ennyit azért értek a színházhoz, akkor mondta, hogy itt a kocsija, azon elhúzhatunk. A srác rutinosan vezetett, de egyszer átléptük a záróvonalat, nem adott elsőbbséget egy gyalogosnak, és majdnem belerohantunk egy hirtelen fékező kamionba. Mire hazaértem, a Boros már a körmét rágta. Elmondtam mindent töviről-hegyire, és egyben meg is nyugtattam a Borost, hogy engem nem ismertek fel az álarc miatt, ha pedig az ördögöt fogják köröztetni, majdcsak közbeszól valamelyik felekezet.

Először azt hittem, hogy a Boros apja lesz a főhős, mert egyedül neki volt rendes foglalkozása: templomszolga. De ő hosszú élete során már annyi nőt elcsábított, hogy terjedelmi okok miatt le kellett róla mondanom. A leghíresebb esetét azonban nem tudom kihagyni, különben csorbát szenvedne a csábító hírneve.

A Boros apjának is megvolt a maga módszere; a fiára ütött. A minden hájjal megkent öreget valahogy nem akarta cserbenhagyni a férfiassága, akkor már a negyedik feleségét nyűtte el, hiába spórolt hónapokon át, folyton kiadásokba temetkezett. Egy kubai turistacsoport érkezett a városba; az öreg egyik ámulatból a másikba esett a sok kreolnép láttán. Ó, ha egyszer, Uram, ha megadnád ... — fohászzkodott magában többször is. De az Úr nem adhatta a nevét eföldi kamatyoláshoz, ezért saját szakállára kellett kamatyolnia az öreg Borosnak. A kubaiak természetesen nem hagyhatták ki a templomot, ahogy a naponta kétszer induló városi szellemvasutat, és a földalatti kertitörpe-üzemet sem. Az öreg beszervezett az akcióba egy külföldi diákot, akire a tolmácsolást bízta, illetve a röplapok elkészítését. Ugyanis az öreg Boros az utazási irodában kiszimatolta, hogy a csoport a városlátogatás után egyenesen egy sivatagi körútra indul, ahol majd ezer veszéllyel kerülhetnek szembe, sőt, volt már csoport, amelyik vissza se tért — bár a turisták maguk vállalták a csalogató kihívást. Amikor a csoport belépett a templomba, az öreg suttyomban minden kubai nő kezébe nyomott egy röpcédulát, amin ez állt: A SIVATAGBA UTAZIK, EZER VESZÉLY KÖZÉ? NE HALJON SZOMJAN, INKÁBB VÁSÁROLJA A JELLEGZETES CSOMAGOLÁSÚ BOROS VÍZPORT. ÁRENGEDMÉNYES KIÁRUSÍTÁS MA ESTE 10 UTÁN A TEMPLOMKERTBEN. AZ

ÁRBAN MEGEGYEZÜNK. Persze mindez a *kubai helyesírás* szabályai szerint. Este tízkor már minden kubai nő ott toporzékolt a templomkertben. Az öreg Boros egész olcsón megszámította. Tizenkét zacskó fűrészpórt adott el fejenként egy numeráért.

A Boros apja őszinteségben csak egyszer nyílt meg előttem, akkor is azt mondta, hogy szeretné megtudni végre, hogy mit imád annyira a nőkben, de azt olvasta egy könyvben, hogy ehhez először meg kell találnia a bölcsék övét.

A lapokból arról értesültünk a Borossal, hogy a rendőrség feladta az ördögálarcos férfi keresését. Mi már majdnem megnyugodtunk, amikor eszünkbe jutott, hogy dehát az öt vidéki báty még hátra van. Megvizsgáltuk a Boros lakását, rendben találtuk. Csak az a posta ne lett volna. Az öt báty üzenetet hagyott, miszerint egyszer még ügyis elkapnak, és elverik rajtunk azt a mennyiségű port, amekkora bánatot a húguknak okoztunk. Sima szilikózis.

— Na, Boros, most mihez kezdünk? — kérdeztem a Borost, mert neki mindig gyorsabban vágott az esze, én meg szívesen kérdeztem ilyeneket.

— Talán jobb lenne magunkat feladni a rendőrségen, akkor megmenekülnénk az öt báty haragjától.

— Na ne szórakozzál már! Azért csak engem ültetnének le, te még csak bűnrészes sem vagy! Sajnálom, ebbe nem megyek bele. Ha együtt élveztük a nő gyümölcsét, akkor együtt igyuk meg a levét is. Stimt?

— Majd azt mondjuk, hogy én voltam a tús, hogy előre kiterveltük, hogy már hónapok óta ezen dolgoztunk, meg hogy az egyik eladót majdnem megerőszakoltuk, de nem állt fel. Csak kapunk egy pár évet?!

— Mit mondjak, Boros, isteni ötlet. Lesittelnek, aztán amikor kijövünk, a kapuban ott vár az öt báty, és még azok is jól meglapogatnak. Lehet, hogy akkorát bemosnak, hogy kiköpjük a pirosat. Leszakítják a vesénket, kezünkbe adják a fülünket, a heréinkkel meg tikitakiznak. Ez hiányzik?

— ... a heréinkkel tikitakiznak? ... kicsit sétálni kéne, ránk fér már a friss levegő, a napsütés. Talán egy-két csajt föl is csíphetünk?!

— Elment az eszed?! Most amikor nyakig ülünk a fekáliában, most akarsz becsajozni?

— Akkor csak úgy sétafikáljunk, hátha beugrik valami, tudod milyen ötletgazdag vagyok a szabadban?!

— Hát jó — egyeztem bele.

— Arra menjünk?

— Ne, arra — mondtam foghegyről.

— Dobjunk föl egy húszast.

— Tízes nem jó?

— De, az is jó lesz.

— Fej vagy írás — kérdeztem unottan, mert tudtam, hogy úgy is labdába rúghatok.

— Tudod, hogy mindig én vagyok a fej — mondta Boros.

Feldobtam a pénzt, elkaptam, óvatosan lehúztam jobb kézfejemről a bal tenyeremet.

— Írás! — kiáltottam és én nyertem.

Boros ötletgazdagságáról a szabadban már megvolt a véleményem. Egyszer rendesen rászédett az áramszedők helyén. Kitalálta — és a dokumentálásra megkért egy fotóst —, hogy éjszaka, amikor nem járnak a trolik, menjünk végig a 12-es vonalának felsővezetékén lajhármászásban. Elkészítette az áramtalanítási tervet is, a fotós is csőre töltve várta a beugrását. Az utolsó pillanatig próbáltam lebeszélni, de annyira el volt ragadtatva az ötletétől, hogy csak az szakította félbe a hajmeresztő akciót, hogy a nagy izgalomtól — lámpaláz?, első fellépés? — rosszul lett a Boros, görcsölt a gyomra, ment a hasa és hányt. Nehezen, de túltette magát a gyomorbántalmakon, felkapaszkodott az első vezetékre, ami leszakadt alatta, és agyrázkódást kapott. Mire kijöttek érte a mentők, mert kihívtam őket az ájulásos esethez, addigra visszanyerte az eszméletét, és azt állította, hogy ő hívta ki a mentőket, mert habzott a szám, és engem kell elvinni. Erre persze nem érvelhettem a Boros lajhármászásával, úgyhogy engem vittek be, egy hétig vizsgáltak a kórházban, és kivették a mandulámat.

Csak napok múlva született meg a nagy terv az öt báty lesze-relésére.

— Ez az — pattant ki a Boros fejével az ágyból —, kelepcébe csaljuk őket. Nem mi megyünk a rendőrségre, hanem őket záratjuk le.

— Ez még az álmod folytatása vagy már felébredtél?

— Mindkettő. Mindent pontosan megálmodtam.

— Te, nekem azon járt az eszem az előbb, hogy mi van, ha a csajnak nincs is bátyja, egy se. És ő dobta be a levelet, hogy berezeljünk? Csak meg akart fíngatni minket a kéthengeres dugattyúért. Mert hát idáig egyetlen báty sem jelentkezett konkrétan. Kaptunk egy fenyegetést meg egy üzenetet. Nem kevés ez?

— Mé', fogad kevés van, azt a párat már mindegy hogy az orvos veszi ki, vagy egy csapásra eltüntetik az állkapocsoddal együtt?

— Nananana! Ne olyan hevesen, Marci!

— Most megint fel akarsz dobni egy tizest?

— Nem, most én vagyok feldobva.

— Csak aztán amikor leesel, vigyázz, hogy mire, nem mindegy: fej vagy írás.

— Írás, én nyertem.

Ahol a csaj lakott, egy akkora falu volt, hogy a tenyeremen is elférne. Az iskolát is hozzászámolva 39 épület, plusz kocsmá. Talponálló, fekvő részekkel. A kocsmába nem mentünk be, mert a valószínűségi eloszlás alapján nagy esélyt adtunk annak, hogy az öt báty közül valamelyik csak bent van a kocsmában. Egy fiút kérdeztünk meg a kocsmá előtt, aki a kutyájával játszott: egyszer cukrot, egyszer meg kavicsot dobott neki a levegőbe. A kutya mindkettőből jól belakmározott.

— Hé, öcskös, kapsz egy játékvasutat, ha megmondod, hogy van-e a Topáz Jutkának öt bátyja vagy nincs?!

A gyerek csak a vállát vonogatta, és abbahagyta a dobálózást.

— Mi van, megkukultál?

— Lehet, hogy a csaj neve se igazi, csak így mutatkozott be — löktem oldalba Borost, akin úgy láttam, mindjárt felpofozza a kölyköt. Nem volt semmi pedagógiai érzéke.

— Kedves kisfiú — most én próbálkoztam —, adunk neked egy szép vasutat, ami két darab négy és fél voltos elemmel működik, tud tolatni is, csak akkor a másik irányba kell állítani a kap-

csolót, tiéd lesz a három tehervagon is, ha megmondod, hogy a Topáz Judit néninek hány bátyja van.

— Mé' piszkának engem azzal a vasúttal — végre megszólalt a gyerek —, azt hiszik, olyan jó vicc, hogy az apámat elütötte a vonat? ... Inkább vigyék el ezt a kutyát, sehogy se tudok tőle megszabadulni, már két hete tömöm kaviccsal, de még ezt is bírja.

— Rendben, csak mondd már, nincs időnk lacafacázni — ígérkezett a Boros, én meg beraktam a kutyát a csomagtartóba, rávágtam a fedelét.

— Rendben, fehér nagyfőnök, tiéd a kutya. Ebben a faluban nem lakik Topáz Jutka nevű nő ...

— Az égbe, Boros, basszuskulcs, rossz faluba jöttünk! Nem az ő nevét, hanem a faluét hazudta le.

— Nem csodálom, ez a koszfészek még szeméttelapnek se lenne jó! ...

— ... még nem fejeztem be — szólalt meg hirtelen a gyerek —, ... átköltözött a szomszéd faluba egy férfihoz, mert terhes lett a városban. Apa kellett neki, nem kaparás.

Szótlanul hajtottunk hazafelé, csak néha a kutya nyüszítette túl a motor hangját. Először a Boros szólalt meg.

— Mit gondolsz, melyikünk az apa?

— Én gumit használtam, az tuti biztos.

— Én is.

— Akkor nem értem az egészszet.